

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.375 van 13 november 2012
in de zaak A. 197.347/VII-37.865.**

In zake : de GEMEENTE DIEPENBEEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Verstraeten
kantoor houdend te 3000 Leuven
Vaartstraat 68-70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Vincke
kantoor houdend te 8580 Avelgem
Kasteelstraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :
de NV TRADING AND RECYCLING COMPANY
SINT-TRUIDEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bouckaert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 augustus 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur
en Cultuur van 9 november 2009 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de
beslissing van de deputatie van de provincie Limburg van 14 mei 2009, houdende
de weigering aan de NV Trading and Recycling Company Sint-Truiden van de

milieuvergunning voor het veranderen van een inrichting voor de verwerking van metaalslakken, gelegen te Genk en te Diepenbeek, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning onder voorwaarden wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 27 september 2010. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 september 2012.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ann Dierickx, die loco advocaat Johan Verstraeten verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jan Bouckaert, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij exploiteert aan de Kanaalweg 5 te Genk een afvalverwerkend bedrijf waar metaalslakken en met zware metalen beladen ovenstenen worden verwerkt. Zij beschikt daartoe over verscheidene vergunningen die verstrijken op 4 september 2017.

3.2. Op 16 december 2008 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het veranderen van de inrichting. Met name beoogt zij een wijziging van de inrichting door het verplaatsen van de opslag, het verlagen van de stockeerhoogte en het lozen van het bedrijfsafvalwater in de riolering in plaats van in de Dautenbeek, een uitbreiding door de vergroting van het opslagterrein, waarbij de stockeerhoeveelheid dezelfde blijft, door een verhoging van het lozingsdebiet van het bedrijfsafvalwater en door het bijkomend plaatsen van een betoncentrale, een opslagtank voor diesel, een mobiele zandbreker, mobiele vlakzeven en een pelleteerinstallatie en een toevoeging van een aantal kadastrale percelen.

3.3. Bij besluit van 14 mei 2009 weigert de deputatie van de provincie Limburg de gevraagde vergunning omwille van de problematische lozing van het bedrijfsafvalwater.

3.4. Tegen voormelde beslissing stelt de tussenkomende partij beroep in bij de bevoegde Vlaamse minister.

3.5. In het kader van de beroepsprocedure worden de vereiste adviezen ingewonnen. De Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij adviseert

gunstig. De Vlaamse Milieumaatschappij, de afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie brengen een voorwaardelijk gunstig advies uit.

3.6. Met een besluit van 9 november 2009 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep gegrond. De beslissing van de deputatie van de provincie Limburg van 14 mei 2009 wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt verleend voor een "termijn van twintig jaar die aanvangt op de datum van dit besluit".

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Excepties nopens het in rechte treden van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

4. De tussenkomende partij werpt op dat niet het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek, maar wel de gemeenteraad, overeenkomstig artikel 193, tweede lid, van het gemeentedecreet, bevoegd was om tot het in rechte treden te beslissen. Zij zet uiteen dat Hugo Leroux, schepen van Leefmilieu, persoonlijk betrokken is in de zaak, vermits hij eerder, in eigen naam, bij de bevoegde Vlaamse minister beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Limburg van 9 maart 2006 houdende aktenaam van de mededeling voor het veranderen door uitbreiding en wijziging van de betrokken inrichting.

In ondergeschikte orde stelt de tussenkomende partij dat geen rechtsgeldige beslissing tot in rechte treding van het college van burgemeester en schepenen voorligt, aangezien bij het verzoekschrift enkel de beslissing van het college van 6 juli 2010 gevoegd is, waaruit de aanstelling van een raadsman blijkt,

doch niet de beslissing van het college van 29 juni 2010, waarbij wordt besloten om bij de Raad van State een annulatieberoep in te stellen.

5. De verzoekende partij repliceert dat overeenkomstig artikel 193 van het gemeentedecreet het college van burgemeester en schepenen namens de gemeente beslist om in rechte te treden en dat schepen Leroux geen partij is bij de voorliggende zaak, die geen uitstaans heeft met het voorheen door hem ingestelde administratief beroep.

Voorts merkt de verzoekende partij op dat het college van burgemeester en schepenen op 6 juli 2010 beslist heeft om een annulatieberoep in te stellen en dat het besluit van 29 juni 2010 slechts een kennisgeving betrof van de administratie waarbij dit "geagendeerd" werd op de volgende zitting van het college.

6. In haar laatste memorie benadrukt de tussenkomende partij dat overeenkomstig artikel 193 van het gemeentedecreet het college van burgemeester en schepenen in beginsel bevoegd is om namens de gemeente te beslissen om in rechte te treden, behalve wanneer één of meer leden van dat college bij de zaak betrokken zijn, in welk geval enkel de gemeenteraad kan beslissen om in rechte te treden. Zij wijst erop dat uit de parlementaire voorbereiding van artikel 193 blijkt dat de ratio legis ervan erin bestaat elke "tegenstrijdigheid van belangen" te voorkomen en dat het Hof van Cassatie heeft geoordeeld dat "betrokken" zijn in de zin van die bepaling geenszins vereist dat het lid van het college reeds effectief partij zou zijn in een gestarte zaak. Volgens de tussenkomende partij is die bepaling ook van toepassing op administratiefrechtelijke gedingen wanneer een lid van het college betrokken is bij een administratieve zaak. Zij zet uiteen dat in de voorliggende zaak, zoals blijkt uit de ministeriële beslissing van 25 september 2006, Hugo Leroux zich destijds in eigen naam heeft beroepen op de geluids- en andere hinder van de inrichting en aldus in het kader van een administratieve beroepsprocedure zijn persoonlijke grieven heeft laten gelden. De tussenkomende partij is van mening dat een lid van het college van burgemeester en schepenen dat

in het verleden in persoonlijke naam beroep heeft aangetekend tegen een beslissing met betrekking tot een hinderlijke inrichting, beschouwd moet worden als "bij de zaak betrokken" in de zin van artikel 193 van het gemeentedecreet, wanneer datzelfde college moet beslissen over het in rechte treden namens de gemeente tegen een nieuwe beslissing met betrekking tot dezelfde hinderlijke inrichting. Volgens de tussenkomende partij kan het college van burgemeester en schepenen onmogelijk bevoegd blijven om over de in rechte treding te beslissen wanneer één of meer van zijn leden in de zaak betrokken zijn, ook niet nu het college optreedt ter vrijwaring van het gemeentelijk belang en niet ter vrijwaring van persoonlijke belangen. Zij stelt dat artikel 193, tweede lid, van het gemeentedecreet zonder voorbehoud is geformuleerd en dat van zodra één of meer leden van het college van burgemeester en schepenen in de zaak betrokken zijn, de gemeenteraad beslist om in rechte te treden, los van de vraag of die beslissing eerder een persoonlijk dan wel het gemeentelijk belang dient. Dat Hugo Leroux niet in eigen naam een beroep heeft ingesteld tegen het thans bestreden besluit of een hieraan voorafgaande beslissing, doet volgens de tussenkomende partij niet ter zake, aangezien Hugo Leroux reeds in het verleden om persoonlijke redenen een klacht heeft ingediend tegen de inrichting en in een daaropvolgende procedure in de hoedanigheid van lid van het college van burgemeester en schepenen mee kon beslissen om tegen diezelfde inrichting in rechte te treden, hetgeen indruist tegen de finaliteit van voormeld artikel 193, tweede lid, van het gemeentedecreet dat een objectief vermoeden van belangenvermenging instelt van zodra één of meer leden van dat college bij de zaak betrokken zijn.

In ondergeschikte orde merkt de tussenkomende partij op dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek van 6 juli 2010 aan de gemachtigde raadsman instrueert om "een beroep tot schorsing en/of nietigverklaring bij de Raad van State in te dienen" en dus niet in ondubbelzinnige bewoordingen aangeeft of enkel een annulatieberoep dan wel een vordering tot schorsing én een annulatieberoep moet worden ingesteld. De tussenkomende partij is van mening dat op die wijze beslissingsbevoegdheid wordt gedelegeerd aan de raadsman, hetgeen in strijd is met de bevoegdheid van de

gemeenteraad respectievelijk het college van burgemeester en schepenen, die van openbare orde is. De tussenkomen partij wijst op de rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke, om reden van het afzonderlijk karakter van de vordering tot schorsing en van het annulatieberoep, het college van burgemeester en schepenen dient te preciseren welk beroep moet worden ingesteld.

Beoordeling

7. Uit artikel 193 van het gemeentedecreet volgt dat het college van burgemeester en schepenen in de regel bevoegd is om te beslissen om namens de gemeente in rechte te treden en dat de gemeenteraad kan beslissen om die bevoegdheid in de plaats van het college uit te oefenen. Daarentegen, wanneer een of meerdere leden van het college van burgemeester en schepenen betrokken zijn, beslist enkel de gemeenteraad of hij al dan niet namens de gemeente zal optreden.

De loutere omstandigheid dat een lid van het college van burgemeester en schepenen een bestuurlijk beroep heeft ingesteld tegen een vroegere vergunningsbeslissing omtrent dezelfde inrichting, betekent niet dat hij bij de onderhavige zaak, die een ander voorwerp heeft, betrokken is in de zin van artikel 193, tweede lid, van het gemeentedecreet.

8. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde uittreksel uit het register van de beraadslagingen blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek op 6 juli 2010 heeft beslist om tegen het bestreden besluit in rechte op te komen. De vermelding in die notulen van de mogelijkheid om tegelijk een vordering tot schorsing in te stellen - rechtsmiddel dat uiteindelijk niet werd aangewend - leidt niet tot de onontvankelijkheid van voorliggend annulatieberoep.

De excepties worden verworpen.

B. Exceptie nopens de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

9. De tussenkomende partij merkt op dat het verzoekschrift pas negen maanden na het nemen van het bestreden besluit werd ingediend. Zij voert aan dat, ondanks het feit dat het bestreden besluit pas op 8 juni 2010 aan de verzoekende partij zou zijn betekend, in redelijkheid niet kan worden aanvaard dat het verzoekschrift tijdig werd ingediend, aangezien de geldigheid van een administratieve rechtshandeling niet voor onbepaalde tijd onzeker mag blijven en de verzoekende partij wel degelijk kennis had van het bestreden besluit ingevolge de bekendmaking ervan door de stad Genk en het feit dat de uitvoering van het bestreden besluit reeds een aanvang had genomen. Dat de verzoekende partij niettemin heeft gewacht met het instellen van het voorliggende beroep tot het bestreden besluit haar werd betekend, strookt volgens de tussenkomende partij niet met het beginsel van behoorlijk bestuur dat een overheid zich naar redelijkheid moet gedragen.

10. De verzoekende partij repliceert dat zij slechts vanaf de betekening van het bestreden besluit op 8 juni 2010, kennis kon nemen van de inhoud en de draagwijdte van de verleende vergunning.

11. In haar laatste memorie laat de tussenkomende partij gelden dat de verzoekende partij op de hoogte was van het ingestelde administratief beroep en van het feit dat de minister overeenkomstig de toepasselijke regelgeving binnen een termijn van zes maanden uitspraak moest doen over dat beroep, zodat het stilzitten van de verzoekende partij na het verstrijken van die termijn van zes maanden van onzorgvuldigheid getuigt, in het bijzonder nu zij een groot belang bij de zaak meent te hebben en zij in eerste aanleg een ongunstig advies had verleend. Voorts stelt de tussenkomende partij dat de beroepstermijn voor een gemeente op wiens grondgebied de exploitatie plaatsvindt geen aanvang neemt vanaf de betekening van de beslissing van de minister, aangezien de personen aan

wie een beslissing individueel ter kennis moet worden gebracht limitatief zijn opgesomd in artikel 52, 4°, c), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) en de betekening aan een gemeente geen dergelijke individuele kennisgeving betreft, maar overeenkomstig artikel 52, 4°, a), van Vlarem I gebeurt, met de opdracht tot bekendmaking van de vergunning, teneinde ten aanzien van derden de beroepstermijn te doen ingaan. De tussenkomende partij betoogt dat het bestreden besluit op 9 november 2009 aan de stad Genk werd betekend met de opdracht tot bekendmaking ervan en dat dit besluit door de stad Genk binnen de tien kalenderdagen aan de poort van de inrichting werd aangeplakt, met als gevolg dat de beroepstermijn voor de verzoekende partij een aanvang heeft genomen de dertigste dag na de aanplakking om te verstrijken op 17 februari 2010. Volgens de tussenkomende partij doet de aanplakking de beroepstermijn lopen ten aanzien van alle derden, ook zij die niet woonachtig zijn op het grondgebied van de gemeente waar de exploitatie is gelegen. De tussenkomende partij acht het absurd dat de aanplakking door de stad Genk op de plaats van de exploitatie geen rechtsgevolgen zou hebben voor de verzoekende partij en haar inwoners, aangezien dat zou betekenen dat alle omwonenden van de inrichting, die op het grondgebied van meerdere gemeenten is gelegen, kennis zouden kunnen nemen van de vergunning, doch een verschillende beroepstermijn zou gelden afhankelijk van hun woonplaats. Ten slotte stelt de tussenkomende partij dat het rechtszekerheidsbeginsel in het gedrang komt wanneer een gemeente, op wiens grondgebied de exploitatie van een milieuvergunningsplichtige inrichting een aanvang heeft genomen, de aanvang van de beroepstermijn om de verleende milieuvergunning bij de Raad van State aan te vechten onbeperkt in de tijd kan uitstellen.

Beoordeling

12. Overeenkomstig artikel 52, 4°, a), van Vlarem I moet de beslissing van de minister houdende uitspraak over een beroep tegen een in eerste aanleg door de deputatie genomen beslissing over een milieuvergunningsaanvraag

binnen de tien kalenderdagen per ter post aangetekende zending aan de bevoegde burgemeester worden verzonden met de opdracht tot bekendmaking ervan. De bekendmaking gebeurt overeenkomstig artikel 52, 4°, b), van Vlarem I door aanplakking gedurende dertig kalenderdagen.

Uit het administratief dossier blijkt dat een afschrift van het bestreden besluit pas op 9 juni 2010 aan de burgemeester van de gemeente Diepenbeek werd verzonden, samen met een begeleidend schrijven waarin hij wordt verzocht over te gaan tot de bekendmaking van dat besluit conform de bepalingen van Vlarem I. De termijn om bij de Raad van State beroep in te stellen heeft voor de verzoekende partij ten vroegste een aanvang kunnen nemen vanaf die kennisgeving. De bewering dat de verzoekende partij reeds vanaf een eerder tijdstip feitelijke kennis had van het bestaan van de bestreden beslissing, is daarbij niet relevant.

De exceptie wordt verworpen.

C. Excepties nopens het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

13. De verwerende partij betwist het ingeroepen belang dat bestaat uit de vrijwaring van de gemeente voor stofhinder, geluidsoverlast en luchtverontreiniging veroorzaakt door de inrichting. Met betrekking tot die hinderaspecten wijst zij inzonderheid op de voorgenomen spreiding van de stock, de ligging van de inrichting in een industriegebied zonder bewoning, een uitgevoerde gunstige geluidssimulatie en het gebrek aan klachten. Ook benadrukt de verwerende partij dat de inrichting slechts voor een klein deel gelegen is op het grondgebied van de verzoekende partij en dat het bestreden besluit door geen van de omwonenden van de inrichting wordt aangevochten, noch door de stad Genk, op wiens grondgebied nochtans het grootste deel van de activiteiten plaatsvindt.

Volgens de verwerende partij toont de verzoekende partij niet aan dat de hinder veroorzaakt door de inrichting de normaal te verwachten hinder van een industrieel bedrijf overstijgt.

14. De tussenkommende partij werpt eveneens op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het voorliggende beroep, aangezien de bestreden milieuvergunning precies werd aangevraagd om tegemoet te komen aan de wens van de verzoekende partij om niet langer te lozen op de Dautenbeek en de stockagehoogte te verlagen en de vergunning aldus tot een aanzienlijke vermindering van de hinder zal leiden. De tussenkommende partij merkt ook op dat de verzoekende partij reeds een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend voor de uitbreiding van het bedrijfsterrein. Met betrekking tot de door de verzoekende partij ingeroepen stofhinder, geluidsoverlast en luchtverontreiniging, wordt tegengeworpen dat niet op concrete wijze wordt aangetoond dat die hinder daadwerkelijk zal toenemen.

15. De verzoekende partij repliceert dat de inrichting stofhinder, geluidsoverlast en luchtverontreiniging zal veroorzaken en dat de bestreden vergunning onvoldoende waarborgen biedt ter bescherming van het nabijgelegen natuurgebied de Dauteweyers dat ecologisch zeer waardevol is. Zij beklemtoont voorts dat een aanzienlijk deel van haar inwoners wel degelijk bezwaren heeft geformuleerd tegen de inrichting, dat reeds milieu-inbreuken zijn vastgesteld bij het bedrijf, dat in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd, dat de bestreden vergunning een uitbreiding van het bedrijfsterrein, een toename van de lozing van bedrijfsafvalwater en het plaatsen van een betoncentrale inhoudt en dat de bestreden vergunning zodoende raakt aan het vermogen, de eer en de goede naam van de gemeente en haar milieubeleid doorkruist.

16. In haar laatste memorie zet de tussenkommende partij op uitvoerige wijze uiteen dat de betrokken milieuvergunningsaanvraag voortvloeit uit talrijke overlegmomenten waarbij ook de verzoekende partij vertegenwoordigd was en dat in die aanvraag rekening is gehouden met alle verzuchtingen van de

verzoekende partij, in het bijzonder het verlagen van de stockagehoogte, de stopzetting van de lozing in de Dautenbeek en zelfs het nastreven van een nullozing.

Beoordeling

17. Een gemeente beschikt over het vereiste belang om een annulatieberoep in te dienen tegen een milieuvergunning die werd verleend voor een hinderlijke inrichting op haar grondgebied. De omstandigheid dat de inrichting slechts gedeeltelijk op het grondgebied van de gemeente in kwestie gelegen is of reeds stedenbouwkundig vergund is, verandert daar niets aan. Het komt evenmin aan de Raad van State toe om op grond van de zienswijze van de exploitant aan te nemen dat de verleende milieuvergunning volledig tegemoet komt aan de bekommernissen van de verzoekende partij.

De excepties worden verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

18. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 30, § 5, van Vlarem I, doordat de bestreden milieuvergunning verleend is voor een termijn van twintig jaar verstrijkend op 8 november 2029, terwijl de basisvergunning reeds verstrijkt op 4 september 2017.

19. De verwerende partij antwoordt dat artikel 30, § 5, van Vlarem I weliswaar de vergunningsduur beperkt tot de duur van de basisvergunning in geval van verandering van een inrichting, maar dat te dezen sprake is van een nieuwe inrichting, gelet op de uitbreiding van het bedrijfsterrein van 3,5 naar 9,5 hectare,

de uitbreidingen met dieselaggregaten en het bijkomend in gebruik nemen van een mobiele zandbreker, mobiele vlakzeven, een pelleteerinstallatie, een betoncentrale en een wielwasinstallatie. Zij wijst op artikel 39, § 1, 2°, van Vlarem I dat toelaat om vóór de achttiende maand voor het verstrijken van de lopende milieuvergunning een nieuwe vergunning aan te vragen in geval van een belangrijke verandering van de vergunde inrichting. Zij stelt vast dat de betrokken milieuvergunningsaanvraag niet enkel de gewijzigde elementen van de inrichting betreft, maar alle aspecten van de inrichting.

20. De tussenkomende partij is evenzeer van oordeel dat de betrokken milieuvergunningsaanvraag een hernieuwing van de lopende milieuvergunning betreft gepaard gaand met een belangrijke verandering van de vergunde inrichting in toepassing van artikel 39, § 1, tweede lid, 2°, van Vlarem I. Zij wijst erop dat aan de voorwaarden van die bepaling is voldaan, aangezien de uitbreiding van het bedrijfsterrein en het machinepark een belangrijke verandering van de inrichting betreft met een kostprijs van 4.000.000 euro en de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft op zowel de nieuwe en gewijzigde aspecten van de inrichting als de bestaande en ongewijzigde delen ervan. Zij zet uiteen dat het doel van die bepaling erin bestaat rechtszekerheid te bieden aan de exploitant, aangezien een belangrijke verandering van een vergunde inrichting zware investeringen vereist, waarvan de exploitant zich zou onthouden indien die veranderingen slechts voor de resterende looptijd van de basisvergunning zouden worden vergund en aldus onzekerheid zou bestaan over de verkrijging van een nieuwe vergunning na deze beperkte termijn.

21. In haar laatste memorie laat de verwerende partij gelden dat artikel 39 van Vlarem I in een regeling voorziet van de termijnen voor een aanvraag tot hernieuwing van een vergunning doch geen materieel recht bevat omtrent de wijze van de aanvraag. Zij stelt dat voor een wijziging van een vergunning precies dezelfde voorwaarden en adviezen gelden als voor een hernieuwing van een vergunning en dat de verzoekende partij niet aantoont in welk opzicht een wijziging anders zou moeten worden behandeld dan een hernieuwing

en op welke grond het te dezen een wijziging en geen hernieuwing zou betreffen. De verwerende partij is van mening dat de overheid geen fout begaat wanneer zij, bij ontstentenis van enige bepaling ter zake, de aanvraag als een hernieuwing van een vergunning beschouwt en niet louter als een aanpassing. Zij merkt op dat het zinloos is om grote investeringen te doen indien men geen zekerheid heeft dat die investeringen niet zullen teloorgaan na het verstrijken van de geldigheidsduur van de lopende milieuvergunning.

22. De tussenkomenende partij benadrukt in haar laatste memorie nogmaals dat de vergunningsaanvraag gepaard gaat met investeringen die uitgevoerd worden om aan de verzuchtingen van de verzoekende partij te voldoen.

Beoordeling

23. Artikel 30, § 5, van Vlarem I bepaalt dat de vergunning voor de verandering van een inrichting wordt verleend voor een bepaalde duur waarvan de einddatum, deze van de lopende vergunning niet mag overschrijden.

Blijkens het milieuvergunningsaanvraagformulier heeft de aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, betrekking op het veranderen van de inrichting, meer in het bijzonder door "het verplaatsen van de opslagplaatsen en het verlagen van de stockeerhoogte, een wijziging m.b.t. (...) het lozen van bedrijfsafvalwater", door "de uitbreiding van het terrein om de stockeerhoogtes te kunnen verlagen en het bijplaatsen van een opslaghouder voor diesel, een heroriëntering van de lozingen naar de riolering alsmede uitbreiding van het vergunde lozingsdebiet bedrijfsafvalwater" en door "toevoeging van kadastrale percelen". In de aanvraag werd "het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting" daarentegen niet aangekruist als zijnde van toepassing.

Ook in het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing (artikel 3) is slechts sprake van een vergunning om een inrichting "te veranderen door wijziging, uitbreiding en toevoeging".

Het verweer als zou het voorwerp van de bestreden beslissing niet enkel bestaan uit de verandering van de inrichting maar ook uit de vroegtijdige hernieuwing van de volledige exploitatie op grond van artikel 39 van Vlarem I, mist derhalve elke feitelijke grondslag. In dit verband wordt overigens vastgesteld dat de mogelijkheid om op grond van artikel 39, § 1, tweede lid, 2°, van Vlarem I, ingevoegd door artikel 17 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 september 2008, een vergunning vroegtijdig te hernieuwen wanneer de exploitant een belangrijke verandering van de vergunde inrichting beoogt, pas in werking is getreden vanaf 1 maart 2009, terwijl de kwestieuze vergunningsaanvraag dateert van 16 december 2008.

Door in artikel 5 van het bestreden besluit te bepalen dat de milieuvergunning tot verandering wordt verleend voor een termijn van twintig jaar, waardoor de termijn ervan de resterende geldigheidsduur van de lopende basisvergunning overschrijdt, heeft de verwerende partij artikel 30, § 5, van Vlarem I miskend.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 9 november 2009 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Limburg van 14 mei 2009, houdende de weigering aan de NV Trading and Recycling Company Sint-Truiden van de milieuvergunning voor het veranderen van een inrichting voor de verwerking van metaalslakken, gelegen te Genk en te Diepenbeek, gegrond wordt verklaard, de beroepen

beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning onder voorwaarden wordt verleend.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin